

f. Eks. har et Par Sønner, der skulle studere, saa har Familien næsten intet andet end Sulteføde tilbage. Der er heller ikke Tvivl om, at 7,000 Kr. er for lidt, hvis der skal være Tale om at faa en rigtig dygtig Forstdirektør, ligesom ogsaa de andre Lønninger for de mindre Bestillingsmænd ere for smaa. Saa daarlige Lønninger ere absolut til Skade for Skovvæsenet. Jeg har ved tidligere Lejligheder udtalt noget lignende, jeg har udtalt, hvad ogsaa nu er min Mening, at naar vi give saa ringe Løn til Statens Skovembedsmænd, saa vil det medføre, at de dygtige Kræfter gaa i privat Tjeneste. Det har vist sig før, og det viser sig mere og mere nu, at naar en ung Mand paa 28—30 Aar kan faa lige saa meget i en privat Stilling som en Statsskovrider, der er naaet de 40, vil han vælge den private Stilling fremfor den saakaldte kongelige. Jeg ved nok, at Prof. Prytz skriver i sin lille Pjece, hvad jeg ogsaa tror er rigtigt, at man regner det for at være finere at være Skovrider i Statsskovene, men jeg tror dog, at Fattigdommen er et godt Korrektiv lige over for Fornemheden, og jeg tror vedblivende, at de Embeder, der ere bedst lønede, ogsaa ville blive søgte af de dygtigste. Jeg vilde altsaa ønske, at der kunde ske en anden Ordning med Hensyn til Overførsterne, jeg kunde ønske, at der blev ydet en større Løn til Skovriderne, men da det dog rimeligvis ikke bliver anderledes end her foreslaaet, saa glæder det mig, som den ærede Ordfører for Højre udtalte, at Skovriderne kunne faa det Ønske, de længe have næret, opfyldt, og jeg anbefaler derfor Lovforslaget.

Hage: I Anledning af den ærede sidste Talers Udtalelser om Spørgsmaalet: Overførster eller Skovdirektør, ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger. Jeg har ganske vist ogsaa med Interesse læst den Pjece, det ærede Medlem omtalte, og som ender saaledes:

„Statsskovenes Planlægning viser, maaske mere end noget andet, at Overførsterinstitutionen er ufyldestgørende, at der trænges til en Skovdirektør.

C. V. Prytz.“

Det er jo meget muligt, at en Omændring fra Overførster til Skovdirektør kunde være hensigtsmæssig, men det Spørgsmaal er slet ikke nyt, tværtimod, det var allerede under Overvejelse, da jeg havde med de Forhold at gøre. Men naar nu det ærede Medlem udtaler, at han

ingenlunde vil udtale sig mod Overførsterenes Dygtighed, og at de ere en Pryd for Etaten, saa forekommer det mig ganske vist, at det ærede Medlem ikke var heldigt, naar han med det samme sagde, at det var hans Overbevisning, at de gjorde mere Skade end Gavn. (*Ahlefeldt-Laurvig*: Institutionen!). Ja, det ærede Medlem siger undertiden noget, som han vist ikke altid mener akkurat, som det lyder, jeg fik Indtryk af, at det ærede Medlem sagde, at Overførsterne vare mere til Skade end til Gavn, og det er det, jeg nødig vil lade staa uimodsagt. Jeg kan ikke se det logiske i, at naar man har to Overførstere, som vi efter Lovforslaget ville faa, og man saa smeltede dem sammen til en og kaldte ham for Skovdirektør, at det saa skulde være givet, at den Mand skulde være til saa overordentlig Gavn for Skovetaten, medens de to vilde være til Skade. Jeg tror, at der er saa meget at gøre for de to Embedsmænd, at det er et meget stort Spørgsmaal, om een Mand kan overkomme det hele Arbejde. Jeg afviser ingenlunde Tanken om, at dette Forhold tages under nærmere Overvejelse, og den højtærede Landbrugsminister vil vel ogsaa, netop fordi der er Bevægelse oppe i saa Henseende, faa Lejlighed til at tage Spørgsmaalet under nærmere Overvejelse, men jeg vilde dog nødig have, at det skulde siges her, at man mener, at Overførsterne ikke gøre Fyldest, idet jeg netop tror, at de gøre overordentlig god Fyldest, dygtige Mænd, som de ere og ganske uundværlige for Forstetaten. Om man kan undvære den ene af de tre, vi nu have, og eventuelt nøjes med een, bliver saa et Spørgsmaal for sig. — I øvrigt var det ærede Medlem kun utilfreds med, at Lovforslaget ikke byder nok; jeg kunde i saa Henseende have megen Lyst til at slutte mig til ham, men da jeg anser det for ganske haabløst at forsøge paa at faa mere, har jeg anbefalet at tage Forslaget, som det foreligger, fordi det i Øjeblikket er det eneste, som kan gennemføres.

Ahlefeldt-Laurvig: Det ærede Medlem har misforstaaet, hvad jeg sagde før. Det ærede Medlem kom med den Bemærkning, at det var tidt, at jeg sagde noget fejlt. Ja, det er jo meget muligt, at man kan udtrykke sig fejlt, det kan det ærede Medlem ogsaa, men det, jeg sagde om Overførsterne, det var, at jeg ansaa dem for en Pryd for vor Etat, og det tror jeg ogsaa, at de ere. Der er flere Overførstere, der baade have været og ere meget